

1

JOUTILAANA LORVISTELIN,
lonkkaa päiväni vetelin,
apatia täytti pääni,
tyhjiys kalloni kutisti,
pani tulpan tuumailuille,
koko pönttökin pimeni.

Ajattelin, tuumiskelin,
mistä vauhtia vetäsen,
virtaa hiukan saappaisiini,
joka poikaa heiluttaisi,
monot liikkeelle panisi.

Varmaan kierrokset kovemmat
voisin saada vempaimeeni,
kun vain pinnistän kovasti,
käytän konstit koitelluimmat,
kikat viisahat valitsen,
järjen käytän hyödykseni.

Pengoin vanhimmat varastot,
esiin kaivoin kammioista
värkit viksuimmat sopivat,
kalut kaikki kunnolliset.

Aikavärkin vielä löysin.
sepä pikkuisen pölyinen,
viisaritkin viksottivat,
vivut vääntyneeet vähäsen.

Kääntelin ja kummastelin
jospa kuntoon sen kopistan,
pistän pitkät putket siihen,
letkut letkeät pujotan.

Lisään hiukan venttiilejä,
sekä muutaman ritilän.
Virtaa laitan pistokkeesta
akun kuntohon kohennan.

Napsahutin nappulasta,
kierittelin vempaimesta,
hanaa runsaasti raotin,
venttiiliä kierittelin.

Valo syttyikin sisälle,
vilkkui vallan vietävästi,
aivan pelkäsin pakana,
nytkö loppu saapunevi.

2.

RAUHOITTELIN TUNTOJANI,
jäitä hattuuni halusin:
- Eihän kiire kintereillä,
eikä hoppukaan hädistä,
ehtii tässä harkitenkin
hommat hoidella hyvästi.

Tarkistelin vielä paikat,
pultit löystyneet kiristin,
panin rasvaa laakereihin,
releet kunnolla kokeilin,
virittelin vilkkuvalot,
valonheittimet tsekasin.

Tankin täyttelin löpöllä,
pissapojan pintaan asti,
laitoin vessat ja laverit,
ettei matka mynkään sorru.
Vielä töllötin lisäksi
taipaleeni viihdykkeeksi.

Nyt on kunnossa kalusto,
kalu matkaan varmistettu,
siitä sievästi sisälle
ratin taakse taivuttelin.
Poljin kaasua kokeeksi,
ryntäilytin moottoria,
hyvin kierrokset koheni,
toimi kaikki loistavasti.

Nytpä matkalle menoksi,
aikakone reissun päälle,
menneisyyteeni menisin,
sinne syöveriin syvihin.

Ensin Kossua kitaani
pullon suusta pontevasti,
kunnon kopsut mä kohotin,
vahvistusta vaivoihini,
ettei pitkästy polulla,
taipaleella kompastele.

Pykälän panin lovehen
työnsin täynnä innostusta,
täältä häippäsen hopusti,
jää lähtövirsi veisaamatta.
Nyt ei kahlitse remelit,
pidättelevä paksut ketjut,
olen viimeinkin vapaana,
suora reitti tähtäimessä.

3.

ENSIMMÄINEN VUOSISATA
meni siinä tutkaillessa,
miten muuttunut pahaksi
onkaan meidän maailmamme.

Loppui tekniikka näkyvä,
kansa raatoi raivioilla,
kaskisauhut vain savusi,
naurishalmeen seutuvilla.

Yhä kauemmas posotin,
aikakoneen kyytimissä,
näkyi sortoa, sotia,
köyhyyttä myös kurjuuttakin,
noitavainoja, vihoja,
joulmuutta niin kaikenlaista.

Yhä kauemmas ajelin,
kөрöttelin kaarallani,
metsä polkuja potalsin,
vaeltelin vetten päällä,
väliin tunturin kuvetta,
kulki kunnon kulkimeni,
joskus ilmassa oleili,
veden valtaan myös halusi.

Väliin Kossua kumosin,
kurkun täyteen kallistelin,
olo vieläkin parempi,
tuli mieli maireaksi.

Eipä tuntunut suruja,
murheet häipyi helkkarihin,
olin juuri kuin halusin,
kahleet kaikki kirvoitettu.

Kossu tuntui jo tukassa,

viina vallan vartalossa,
meni muutenkin lujasti,
oli kierrokset tapissa.

Elo entinen takana,
eessä kaikki kerran ollut,
sepä tuntuikin hyvältä
mainioltakin peräti.

janvirrassa ajelin,
panin kaaraan kierroksia,
olin oudoilla turuilla,
mäkisillä maisemilla,
hyvin kauaksi kotoa
vieraisihin matkustellut.

aipaleet vaikeat takana,
yhä vielä matkaa riitti,
villi luonto vain edessä,
sattui silmiin katsellessa,
mutta kauemmas halusin,
aikaan josta kaikki alkoi.

4.

MUA JÄNNITTI KOVASTI,
arvelutti reissun luonne,
josko sortuisin solalle,
kupsahtaisin kalliolle,
mitenkä minun kävisi?

Kuinka seikan selvittäisin?
Apuun saapui pullonhenki,
aine polttava herätti
villit vaistoni minussa,
pojassa niin potrakassa.

Murahtelin, karjahtelin,
olin melkein kuin apina,
ulvoin kuulle huoliani,
myöskin paasille pakisin,
Jumalani löysin noista
luonnon suurista kivistä.

Kulki karhut kuusikoissa,
siellä hukkakin vilahti,

näinhän paljon peurojakin,
kruunupäitäkin rutosti.

Jossakin näin villin miehen,
kivikirveskin olalla,
sekä naaraan turkiksissa
luolanseudulla olevan,
eipä kiinnosta nuo laisin,
yhä kauemmas haluan,
aikaan vankan Väinämöisen,
jossa Louhen Pohjolan näkisin.

5.

POHJOISEEN PÄIN SUUNNISTELIN,
taasen tarvittiin topakat
tömpsyt Kossua välillä,
ettei virta voi vähetä,
palaa loppuun työntövoima.

Sitten näyttikin hyvältä,
ettei vallan mainiolta,
tuulet lämpimät puhalsi,
oli juuri keskikesä.

Kone toimi laatusasti,
mikäs tässä nyt minulla,
tukevalla tutkijalla,
kun vain Kossua kovasti,
riittää vielä voimakseni.

Sitten Lappiin suunnistelin,
panin pienemmän pykälän,
tunturiin kun mulla mieli,
Louhen touhukkaan pakeille,
jospa vaikka lahjan saisin,
kotiin viemistä vasiten.

Ajoin kauan koslallani,
kulkuneuvolla kapusin,
sinne taakse tunturien,
Louhen maisemaan halusin,

ohta maistella halusta
saisin Louhen leivoksia,
sekä matkasta levätä,
pehmoisella vuotehella,

kun vain seudulle osaisin,
saisin Louhen kartanolle.

6.

YÖTÖN PÄIVÄ ARMOTONNA

heltehellänsä lamautti,
poltti hirmuhehkullansa
koko maiseman poroksi,
kuumatuuli tunturista,
minun päälleni puhalsi,
ihon kuori kasvoistani,
parran valkeeksi vetäisi.

Tuntui polte poskellani,
hiki virtana valuvi,
mehut parhaat pinnistetty,
virta kinttaissa vähissä,
olin kaiken antaneena,
valmis painumaan levolle.

Vielä kulki kumma kampe,
värkki mahdoton mateli.
Meni notkot nuolemalla,
harjut hankalat ylitti,
järven seljät seilaeli,
suosiolla suot selätti.

Mutta sattui kummallista,
tulin kartanon pihalle,
linnahan tuo lienee ollut,
oli vietävän komea,
hirsiseinät hirmuisimmat,
peruspaadet lie kivestä.

Kummastelin kartanoa,
siihen koslani pysäytin,
hätäisesti maahan pääsin,
olin kankea kivusta.
Monta päivää pääksytysten
ajanut rautaista hevosta.

Otin jälleen Kossupullon,
siitä siipaleet sipaisin,
otin vielä toisen kerran,
pohjaan pulputin putellin.
Nytpä näytti näppärältä,
Louhen kartano komea.

7.
KUMMASTELLEN KUIKISTELIN,
joka puolelle katastin,
kuinka vallan vietävästi
oli kampetta pihassa.

Siinä huomasin rekiä,
sekä muuta vempelettä,
joita tarvitaan talossa,
arkisessa toiminnassa.
Siitä rappuset ravasin,
nousin portaat kauhuisani,
kauhun vallassa koputin,
oven pintaa paukuttelin.

Jopa jossakin kolahti,
lonksui lankut permannossa,
parkui lattiat laveat,
vingahteli paksut palkit,
Louhen tullessa ovelle,
sulkusalvat aukomahan,
laski vieraansa tupahan,
matkaajan majan perälle.

Louhi katsoa tapitti,
katseli ja kurkisteli,
jopa sormella sohai si,
kämменellä käännätteli,
jopa saattoikin sanoiksi:

- Joko tullut on tanakka
sulhaseni suurenmoinen?
Jota vuotellut olenkin,
yötä päivää haaveksinut.
Käyhän pirttini perälle,
taikka tänne kammarihin,
sinut sohvalle upotan,
seslongille suksuttelen.
On kai nälkäkin sinulla,
hiuka tullut reissullasi,
sulle paistia parasta
heti pistän murkinaksi.
Vielä laittelen laverin,
petin parhaan pehmittelen,
panen höyhenet paremmat,
untuvakin pehmoisimmat.

- Toki mieleni levolle,
mutta maistan murkinata,
tie niin rankkana rasitti,
veti mahlat miekkosesta.

- Kun taas kuntosi parempi,
tulen siihen vierellesi,
lemmen leikkeihin opastan,
pannaan liikkeelle lihakset,
nostatetaan lemmenkuume

Silloin säikähdin todella,
hätkähdinkin melkolailla,
että Louhea panisin,
Pohjan suurta raakimusta,
joka on kauhea katella,
kauheampi naiskennellä.

Akka hirnuihen todella,
naama niin kuin lankunsyrjä,
joka kirveen lie jäliltä,
taikka tehty tympeästi.

- Enpä sulhoksi halua,
enkä pirtin valtiaaksi,
kovin vanha oot minulle,
potrakalle poikaselle.
Enpä naista nyt halua,
kyllästyttää naaraspuolet,
niistä harmia monelle,
hyvällekin miekkoselle.
Oisin huilannut vähäsen,
uutta voimaa saadakseni,
suunnistanut taas takaisin,
uutta virtaa saatuani.
Loppui Kossu kulkiessa,
mistä voimaa nyt vetäsen?

Suuttui tuosta Pohjan muori,
tarttui niskasta tavaton,
minut koslaan kiikutteli,
vielä noitui ja kirosi,
pani taiat taipumahan,
mananhenget heltymähän,
äijän matkoihin lähetti.
Enpä tuosta tuskaele,

Menneisyyteen matkustelin

Kirjoittanut Oiva Pennanen

mieliharmista murise.